

1893-2007

Gyülekezeti Hírmondó

2007. ősz
3. évf. 3. szám

Igei köszöntő

Kedves Olvasó!

Szomorú társadalmi és egyházi jelenségek szorításában köszöntőmben a megalapozott élet fontosságára hívom fel a figyelmet. Az erkölcsi alapozás éppen olyan fontos, mint az ismeret, a tudásbeli alapvetés, melyekre felépülhet lelki házunk a maradandóság reményében.

Sem a társadalom, sem az egyház nem számolhat érdemben azokkal, akik megalapozatlan emberek. Sajnos egyre több a felszínes, a csacsogó, a locsogó, az üres hordóként kongó lélek, akik közül számosan aránytalanul sok megszólalási lehetőséggel példaképként vannak előttünk. Nem a megalapozott tudású Bólyai-díjassal folyik beszélgetés, akinek van mondanivalója mindenki számára, hanem a mélységeket még csak véletlenül sem érintőkkel!

Hitéletünkben is döntő, hogy az legyen megalapozott. „Alapot vévén a Krisztusban.” Ehhez Isten ígéje és a gyülekezet szeretetközössége elengedhetetlen. Ezért is hívjuk

testvérünket és családját vasárnapi és hétközi istentiszteletre és bibliaórákra, gyermekeinket és unokáinkat hitoktatásra!

Áldást és békességet mindenkinek!

Takaró Tamás
esperes-lelkipásztor

Bánffyhunyard, református templom

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük:

Hegedűs Zsuzsanna Piroska, Juhász Levente, Vendéghegyi Dávid, Botka Vivien, Vandra Orsolya, Vandra Máté, Haberle Tamás Gusztáv, Pordán Álmos, Kele Dávid, Karczagi Zsófia, Varga Csaba Attila, Szűcs Levente Norbert, Szűcs Barnabás Erik, Galambos Alex, Nemes Gergely, Nemes Lilla Rozália, Nemes Jordán Bertalan, Egri Katalin, Horváth Bence, Erőss Balázs, Pintér Kristóf, Ihász Miklós Márk

Házasságukat megáldatták:

Ferenchegyí Ferenc és Komáromi Júlia, Farkas Ferenc Tamás és Szabó Ágota Annamária, Simon Péter és Nemzetes Krisztina, Szarka László Richárd és Hegedűs Zsuzsanna Piroska, Lábár Csaba és Pados Renáta, Juhász Ferenc és Vámos Kinga, Góczy Balázs és Kiss Szilvia, Volek Tibor és Váradi Éva, Czotter Dániel és Egri Katalin

Eltemettük:

Mészáros Miklós, Gergely József, Kaszab Gyula, Borbély Béla, Pető József, Farkas György, Himpelmann Mártonné, Szabó Gézané, Nagy Elemér, Balatoni József, Tóth Terézia, Sebestyén László, Konta Sándor, Kiss Erzsébet, Csoma Károlyné, Hollósi Lajosné, Kerényi János, Garami Tibor, Ladányi Jenő Benedek, Petz Istvánné

Nyári táborok

Hála - de miért?

A mai gyerekek minden eddigi generációnál inkább anyagi világban nőnek fel. Az vagy, amid van, amit megszerzel, az a jó, ha erőszakosabb a természeted, mert akkor több mindent

elérsz - tanítja nekik a világ, a felnőttek világa.

Miért lehetnek hálások a gyerekek? Hogyan lehet szívük figyelmét a természetesnek tartott dolgokra irányítani? Idén nyáron Kiskunlacházán tartott nyári gyermektáborunkban ezekre a kérdésekre kerestük a válaszokat.

Az iskolai év végeztével újult erőre kapó kisdiákok töltöttek együtt néhány napot pedagógusok és hittanoktatók vezetésével (Brandenburgné Szabó Ildikó, Kovács Márta, Fehérné Takaró Réka, Sepsi Márta, Takaró Monika, Takaró Tamás). A héten - a bátor 6 évesektől egészen a kamaszkor küszöbén állókig - több mint 20-an vettek részt. A délelőtti téma a babiloni fogságban lévő Dániel és társainak története volt. Az ő életükön keresztül beszéltünk a gyerekeknek arról, hogy hitben járni azt is jelenti, hogy én kitartok, hű maradok Istenhez, a változó, nehezedő körülmények ellenére is. Isten sohasem hagyja el a benne bízókat, legyenek azok az égő, tüzes kemencében, vagy az oroszlánok vermében.

Esténként hálát ébresztgettünk a gyermekek szívében Jézus gyógyítási történeteinek keresztül (a bÉna, a vakon született, a süketnéma története). Kíváncsiak voltunk arra, hogy számukra mit jelent a hála. Nem csak KÖSZÖNÖM. Ennél több. Tett is. Úgy élni, úgy tenni, úgy látni, úgy hallani, úgy járni - kelni, hogy az Isten szerint való élet lehessen.

Napközben szabadidős programokat szerveztünk. A kézműves délutánon agyagozhattak Martsa Miklós jóvoltából, kis tulipánokat varrhattak Nagy Lajosné, Valikával, és papírból ügyességi játékot készíthettek a gyerekek. Délutánonként kirándultunk Dömsödre, és Ráckevére, ahol a helyi nevezetességeket tekinthették meg egy helyi történelemtanár vezetésével. Volt itt számháború és strandolás is a gyerekek nagy örömére. Szerveztünk még sportversenyt is, ahol csapatokban mérhették össze erejüket. Szép napokat tölthettünk együtt. Talán több gyermek számára ez volt az egyetlen nyári tábor, ahová eljuthatott, s jobb helyen nem is lehettek volna. Köszönjük Istenünk mentő

szeretetét, aki évről-évre közénk vezet új gyerekeket, s aki felnőttek szívét hálára indítja, akik anyagilag is lehetővé teszik, hogy nehéz körülmények között élő gyerekek is táborozhassanak.

A táboroztató hittanoktatók nevében Isten áldását kérem életükre:

Sepsi Márta

Kisifi tábor 2007

Hagyományainkhoz híven, a 2007-es évi kisifjúsági táborunkat is Kiskunlacházán töltöttük ifj. Takaró Tamás vezetésével. Táborunk központi gondolata a hálaadás volt, mely témában több napon is kiváló előadásokat hallgattunk meg, különböző vendég lelkipásztorok vezetésével. Az előadások segítettek abban, hogy megtanuljunk hálát adni Istennek a számunkra természetesnek tűnő dolgokért is.

Napjaink áhítatokkal indultak, Fehérné Takaró Réka hitoktató vezetésével, aki a tábor körüli teendőkben is sokat segített.

Az előadások a délelőtti folyamán zajlottak, melyeket rövid csoportbeszélgetések követtek.

Délután lehetőségünk volt fakultatív programokra, melyekben többek között szerepelt: dömsödi strandolás; kézműves foglalkozás Martsa Miklós vezetésével; kvízzjátékok Nagy Zsófia és Martsa Anna szervezésében, akik az egész hét folyamán segítségünkre voltak; közös játékok és közös beszélgetések, melyek sokat segítettek abban, hogy minél közelebb kerüljünk egymáshoz, és minél szorosabb barátságok kötődjenek.

Estéink során olyan áhítatokon vettünk részt, melyek velünk egykorú bibliai személyek, családjáról, harcáról, kötelezettségeiről, elhivatottságairól szóltak, például : Dávid harca Góliáttal,

József és családja, vagy Dániel küzdelmei egy istentelen világban.

Ezek mellett meghallgattuk egy népdalénekes folklór műsorát, amelyben tradicionális magyar hangszerekkel és népdalokkal ismerkedhettünk meg. Valamint részt vettünk egy irodalmi délutánon, Takaró Mihály előadásában.

Táborunk utolsó estéjét egy közös beszélgetéssel zártuk, melyben mindenki elmondhatta, hogy az együtt töltött idő folyamán milyen élményekben gazdagodott.

Csobán Anna, Csobán Nóra és Vertetics Viktória

A Presbitérium

Terebessy András vagyok, 1977. március 16-án születtem Szabadszálláson. Nős vagyok, egy gyermek édesapja, feleségem második gyermekünkkel várandós. Az általános és középiskolát Kecskeméten végeztem, a Kecskeméti Református Kollégium Gimnáziumában érettségiztem 1995-ben. 2001-ben diplomáztam a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karán, főállásban azóta is ott dolgozom a Közegészségtani Intézetben mint tanársegéd. Emellett saját vállalkozásom keretében egyéb munkákat is végzek (pályázatok készítése, egészségügyi közlemények fordítása).

Gimnáziumi éveim alatt konfirmáltam, a konfirmációra a következő ígét kaptam: „A bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme és a Szentnek ismerete az eszség” (Péld 9,10). A gyülekezetbe feleségem révén kerültem, aki ismeretségünk kezdete óta folyamatosan hívogatott a templomba. Hét éve járok a gyülekezetbe, és azóta mindig azt érzem, jó helyre kerültem. Úgy gondolom, ez a közösség sokat segíthet nekem azon a hitbéli úton, amelyen – úgy érzem – egyelőre valahol félútnál tartok. 2006-ban választottak presbiterre, amit nagy megtiszteltetésnek tartok. Korban a legfiatalabb előljáróként úgy gondolom, fő feladatom a közösség és a presbitérium működésének alapos megismerése, valamint eddig szerzett tapasztalataim hasznosítása a gyülekezet javára.

Rácz Béla

1961. január 4-én születtem, Debrecenben. Református neveltetésemet és vallásos hitemet édesanyámnak köszönhetem. Sajnos csak otthoni közegben gyakoroltuk. Iskolai tanulmányaimat már Budapesten kezdtem. Látszerész vállalkozásomat Pesterzsébeten indítottam 1991-ben. Feleségemmel három gyermeket nevelünk, igaz, hogy kettő már felnőttnek számít. A pesterzsébeti gyülekezetbe 1999-ben házasságkötésünk során kerültünk. Mind a mai napig hálás vagyok Kálmán Béla lelkipásztorunknak, aki akkor meleg szívvel fogadott. Azóta érzem, hogy a gyülekezethez tartozom. 2001-ben konfirmáltam, majd 2006 év végén rám is gondolva Takaró Tamás esperes úr a pótpresbiteri tisztséget ajánlotta, amit én alázattal elfogadtam. Istent kerestem és Ő ide a házába terelt, hogy bizonyosságot és hitem erősítését itt

kapjam meg a Pesterzsébeti Református Templomban a gyülekezet által.

„Boldogok akik éheznek és szomjúhozak az igazságot, mert ők megelégtetnek.”

Máté 5,6

A gyülekezet tagjai mesélik...

Édes Erdély, itt vagyunk!

(Úti beszámoló a PKRE 2007. augusztusi erdélyi körútjáról)

Írta: Papp Gábor és ifj. Takaró Mihály

Erdélyi táj

2007. augusztus 15-én indultunk Budapestről „Édes Erdély, itt vagyunk!” programunkra. A kocsikaraván élén az „Egymás terhet hordozzatok!” parancsnak engedve a csomagjainkkal megrakott terepjárójával Papp Lászlóék haladtak, a fedélzeten Juhász Péterékkal.

Első megállónkat **Nagyváradon**, Tőkés László püspök úrnál tartottuk, aki egyházkerületének bemutatása mellett elmesélte, hogy a 1989-90-es „módszerváltás” után az egyetem épületének jogos birtokba vételéhez (az állam az egyetem épületét visszaadta jogos tulajdonosának, a Királyhágó Melléki Református Egyházkerületnek) az imádságon túl bizony folyamatos demonstrációkra, állandó fizikai jelenlétre volt szükség. Este találkoztunk **Marosvásárhelyen** csapatunk előőrsével, Papp Péterrel és családjával, akik

egy nappal korábban Bánffyhunyard, Kalotszentkirály, Kolozsvár érintésével értek a Székelyföld fővárosába, ahol szállást a Bod Péter Diakóniai Központban kaptunk. A közös vacsorával, beszélgetéssel egybekötött estét Németh Béla citerázással színesítette.

2007. augusztus 16-án a korai reggelit követően, meglátogattuk a marosvásárhelyi Vártemplomot (1400-ban szentelték fel), valamint a főtéri román ortodox bazilikát. Ez utóbbi csak azért érdekes, mert az épület freskóin - meg- és földrajzilag eltévedt magukat dák származásúnak valló román „testvéreink” ábrázolásában - Megváltó Urunkat díszmagyarba (!) öltöztetett eleink árulják el és kínozzák. A kulturális, egyben megbotránkoztató sétánkat követően **Szováta** felé vitt az utunk. A gyönyörű fürdőhelyen megmártóztunk a Mogyorósi tóban, majd a fürdözést követően nem tudunk ellenállni a csábító kürtös kalács ínycsiklandó illatának sem. Késő délután sietve indultunk tovább **Gyergyószentmiklósr**a. Örömmel és magyar hitben megerősödve kerestük fel a város közepén felállított 4-5 méteres kopjafát, aminek tövébe a következő feliratot vésték: **MARADUNK**.

A cikk szerzői

Megjegyeznénk, hogy a köztéri szemeteseken is magyar rovásírást találtunk. Hála Istennek közel egy évszázad nem volt elég az erdélyi magyarság szellemének a kiirtására. A látottakból erőt merítve folytattuk utunkat a **Libán-tetőre**, a medvék és farkasok vadonjába.

Két éjszakát töltöttünk távol minden civilizáció zajától, patakban fürödve, gyertyával világítva. Az isteni teremtettség csodát megcáfolhatatlanul bizonyító, festői szépségű, romantikus tájban gyönyörködve gyakran elmegettük Ábelt a rengetegből, akinek a története a szemközti hegyek között a Hargitán hasonló körülmények között játszódik. Érkezésünket követően, míg csapatunk egyik fele a patakról vizet hordott, másik fele a két bográcsos vacsora – slambuc Nagy Lajos- módra és paprikás krumpli a’la Palágyi – elkészítésén fáradozott. A bőséges vacsorát követően megízleltük hazánk kiváló borait, majd tábortűz és Németh Béla citeramuzsikája mellett kedvenc népdalainkat énekeltük.

A hegyi levegőn eltöltött első éjszaka után rövid sétát tettünk a közeli patakhoz, ahol a bátrabbak a 10 fokos vízben meg is mártóztak. Dél tájt indultunk ebédelni **Sikaszóra**, ami táborhelyünkől egy hegyvidéki székely elmondása szerint 20 perc sétára van. Az „erdélyi 20 perces séta” kocsival 30 percig tartott. Sikaszón Dénes Dezső várt bennünket két kezével épített pisztrángos tavánál. Ügyes erdélyi ember lévén saját mini-vízierőművet épített a patakra, így szolgáltatva áramot a környékbeli magyar testvéreinknek. A tavacska partján horgászbotot adott kezünkbe, majd feleségével az általunk kifogott pisztrángok pucolásába kezdett. A tűzön sült pisztráng-ebéd leírhatatlan élmény volt. Rövid pihenőt követően elindultunk vissza táborunk felé. Az autóknak ekkor örültünk igazán, ugyanis a csapatunk által kifogott, majd elfogyasztott 8,5 kg pisztránggal a gyomrunkban az „erdélyi 20 perces séta” költői túlzás lett volna. Kipihenve a pisztrángászat

fáradalmait, újabb sétát tettünk a Libán-tetői vadregényes tájon. Este szalonnát sütöttünk, majd gyönyörködtünk a tiszta égbolt csillagtengerének ragyogásában.

Rövid reggeli készülődést követően, a Maros-völgyén keresztül folytattuk kalandozásunkat **Koltó** felé. Wass Albert birtokain járva leróttuk tiszteletünket az író sírjánál, az Erdélyi Helikon megalapításának színhelyén, a **marosvécsi** kastélykertben.

Koltóra az esti órákban érkeztünk, ahol Varga Károly nagytiszteletű úr finom vacsorával várt minket. Az estét hosszas beszélgetéssel zártuk, majd fáradtan tértünk nyugovóra. Vasárnap reggel az istentiszteletet megelőzően meglátogattuk a koltói kastélyt, ahol zseniális költőnk, Petőfi Sándor töltötte mézesheteit. A hely szellemétől áthatva álltunk az erkélyen, és megértettük Petőfit:

„Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Még zöldel a nyárfa az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takará el a bérci tetőt.”

Emelkedett hangulatban foglaltuk el helyünket a zsúfolásig megtelt templomban. Hittel telt meg szívünk, látva a magyar népviseletbe öltözött gyerekeket, fiatalokat. Az igehirdetés végén Takaró Mihály és Takaró Mihályné megindító szavait követően citerakísérettel énekeltük a 42. zsoltár

szövegét egy ismert magyar népi dallamra. A meghatódott gyülekezetnek könnyeinkkel küszködve adtuk át egyházközségünk ajándékait.

A laktató ebéd után, érzékeny búcsút vettünk a Koltótól, elindultunk Budapest felé. 2007. augusztus 19-én érkeztünk Budapestre „Édes Erdély, itt vagyunk!” programunk végén. Életre szóló élmény volt.

Résztvevők:

Juhász Péter
Juhász Péterné
Nagy Lajos
Nagy Lajosné Valéria
Nagy Lajos ifj.
Németh Béla
Papp László
Papp Lászlóné
Papp Péter
Pappné Gellényi Judit
Papp András
Papp Gábor
Takaró Mihály
Takaró Mihályné Márta
Takaró Mihály ifj.

Kitekintő

Évfordulók 2007. február 1-től 2007. június 10-ig

Szeptember 10.

1382 (625 éve történt)

 Nagyszombaton 56 éves korában, súlyos betegség következtében meghalt I. (Nagy) Lajos magyar király (egyidejűleg Lengyelország királya), az első európai uralkodó, akinek serege nagy győzelmet aratott a törökök felett.

Szeptember 19.

1802 (205 éve történt)

 Megszületett Kossuth Lajos államférfi, politikus

Szeptember 29.

1882 (125 éve történt)

■ Bánffyhunyardon megszületet Ravasz László, a Dunamelléki Egyházkerület későbbi püspöke, a XX. Század legnagyobb magyar református igehirdetője

Október 12.

1492 (515 éve történt)

■ Kolumbusz Kristóf genovai tengerész felfedezte Amerikát

Október 31.

1517 (490 éve történt)

■ Luther Márton wittenbergi teológiaprofesszor közzétette 95 tézisét a búcsúcédulákkal való visszaélések, a katolikus egyház elvilágiasodása ellen, amellyel kezdetét vette a reformáció.

November 7.

1917 (90 éve történt)

■ Oroszországban a bolsevikok megdöntötték az ideiglenes kormányt, átvették a hatalmat, ahogyan ők nevezték, győzött a „Nagy októberi szocialista forradalom”

November 19.

1207 (800 éve történt)

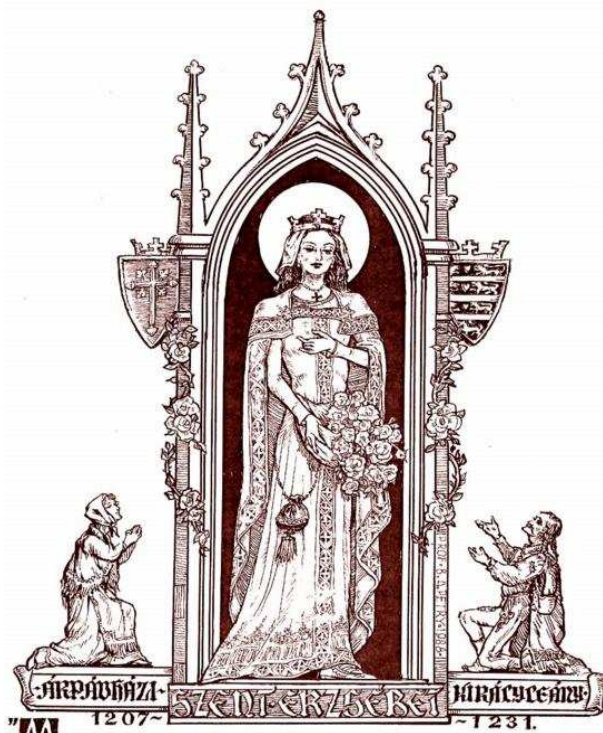
■ II. Endre magyar király és Merániai Gertrúd gyermekeként megszületett Árpádházi Szent Erzsébet

November 25.

1802 (205 éve történt)

■ A magyar nemzetnek ajándékozta könyvtárát, numizmatikai és magyar történelmi gyűjteményét Széchényi Ferenc gróf, aki ezzel megalapította a Magyar Nemzeti Múzeumot, és létrehozta az Országos Széchényi Könyvtár alapjait.

Árpádházi Szent Erzsébet (1207-1231)

Erzsébet 1207-ben született II. Endre és Gertrúd – a Bánk bán féle összeesküvés áldozatául esett merániai királyné – házasságából. Neve azt jelenti: "az én Istenem megismert", "az én Istenem hetedikje." Életrajzírói kiemelik ezt a jelkép értékű hetes számot. Az irgalmas szeretetéről közismert szent ugyanis egész életében az irgalmasság hét cselekedetét gyakorolta. A magyarországi királylány nemes jellemét hite még nemesebbé tette. Még alig volt 5 éves, de oly buzgón imádkozott a templomban, hogy messze kitűnt kis társai közül. Feljegyezték még gyermekkoráról, hogy amit kislány korában ajándékkul kapott, abból mindig tizedet adott a szegény leányoknak, és arra buzdította őket, hogy gyakran imádkozzanak, kérjék a Szent Szűz közbenjárását. Ő maga Isten Anyját választotta példaképének és patrónájának. A kor szokásainak megfelelően nagyon korán, már 4 éves korában eljegyezték Thüningia leendő grófjával, Lajossal. A kis Erzsébet jóságával és kedvességével hamarosan megnyerte a vár népét, s a nála 7 évvel idősebb Lajos szívből megszerette.

Zsófia hercegnő azonban egyre kevésbé tudta elviselni a leány temperamentumos és szenvedélyes természetét. Erzsébet például minden körtáncnál jobban szerette a vad lovaglást, teljesen egyenrangú társként bánt a legegyszerűbb, legszegényebb gyermekekkel is. Ha Lajos védelmébe nem veszi és a házassággal meg nem szilárdítja helyét Wartburg várában, valószínűleg hamarosan hazakerült volna.

Erzsébet és Lajos házassága legendásan szép és boldog volt. "Szüzessége grádicsáról bölcsen és ártatlanul lépett a házasságba, mert az atyai parancs sürgette." Azonban Erzsébetet férjéhez sokkal erősebb kötelék fűzte, mint az atyai parancs. Kölcsönös hitvestársi szerelmük példa minden kor ifjú házasai számára. A krónikás megemlítette, hogy Erzsébet, férjét hazavárva messzire elébe lovagolt és viharos örömmel üdvözölték egymást.

A szentéletű asszony legbensőbb titka és egyik legvonzóbb tulajdonsága, hogy tökéletes összhangot tudott teremteni az Isten és a férje iránti szeretet között. A vár alatt nagy házat építtetett, ahová a zarándokokat és koldusokat befogadta, a betegeket ápolta. Olyan kedves és gondoskodó volt hozzájuk, hogy anyjuknak érezték és szólították őt.

Wartburg vára

Lajos jótekönyködésében is együtt érzett feleségével és támogatta őt. Az 1225-ös éhínség idején az ő jóváhagyásával "fosztotta ki" Erzsébet a várat, hogy segíthessen az éhezőkön.

A szentföldi hadjáratban Lajos életét vesztette, és ettől kezdve Erzsébet számára már nem jelentett otthont az udvar. Gyermekeivel együtt el kellett hagynia a várat. Sokat nélkülözött, de béketűrővel viselte megaláztatásait. Akikkel korábban jót tett – látva megváltozott helyzetét – sokszor gúnyolták, elkergették gyermekeivel együtt.

Úgy érezte, elérte az evangéliumi szegénységet, s igazán Assisi Szent Ferenc és Szent Klára nyomán járhat. Az ő lelkeségüket élte a ferences harmad rend tagjaként. Szegénységére jellemző a következő eset. Történt, hogy Magyarországról küldöttség érkezett Erzsébethez, aki szerény öltözkében gyapjút fonva fogadta az előkelőségeket. "Soha királylányt ilyen ruhában és ilyen hitvány gyapjút fonni még nem láttam!" - kiáltott fel a küldöttség egyik gróf tagja.

Erzsébet a szolgáló szeretethez az imából kapta az erőt. Imádság közben gyakran látták ragyogni arcát. Özvegyi javaiból kórházat rendezett be Marburgban, ott szolgálta a betegeket – a ferences harmad rend ruhájában – egészen 1231. novemberében bekövetkezett haláláig.

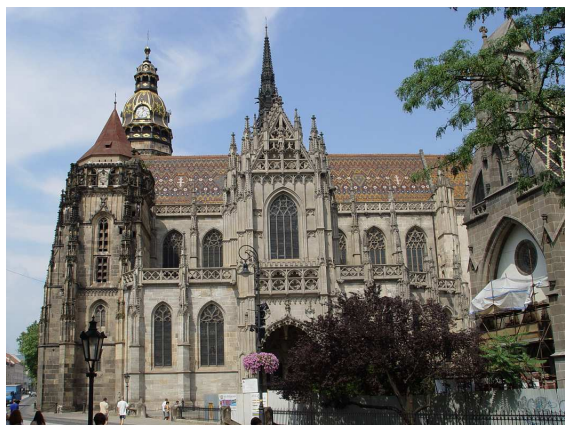
"Mikor már az Úr kedvesét a világ börtönéből kiszabadítja, így fogadja: jöjj kedvesem, vár az örök sátor, melyet számodra készítettem."

Feljegyezték: Haldoklása idején egy kismadár vigasztalta csicsergésével, halála után pedig sok madár gyűlt köréje és örömteli dalokat énekeltek. Akik sírját hittel felkeresték gyógyulást - akik közbenjárását kérték: meghallgatásra találtak.

Négy év múlva IX. Gergely pápa a szentek közé iktatta a 24 évesen meghalt édesanyját. Alakjához számtalan legenda fűződik. Közismert a rózsákká változott kenyerek csodája, vagy a leprás koldus esete, akit Erzsébet férje ágyába fektetett. A hazatérő férj - a szobába rontva - a megfeszített

Krisztust találta az ágyban. Ekkor értette meg felesége "esztelen" szeretetét: "Amit egynek tettetek akár a legkisebbek közül, nekem tettétek" (Mt 25,40).

Magyarországi Szent Erzsébet a feleségek, a fiatal anyák, a ferences harmad rend és a szeretetszolgálat, a Karitás védőszentje. Nemcsak hívők számára példa alakja, hanem minden humánusan gondolkodó ember számára is. Áldozatos élete a századok során számos művészt megihletett: festmények, zeneművek, irodalmi alkotások tisztelnek előtte. Számos intézmény, templom viseli a nevét, többek között a Pesterzsébet legnagyobb katolikus temploma, vagy a Kassai dóm. Az evangélium fénye Árpádházi Szent Erzsébet példáján keresztül máig sokaknak világít.

A kassai Szent Erzsébet Dóm

Ravasz László

***(Bánffyhunyard, 1882. szept. 29. –
Budapest, 1975. aug. 6.):***

Református püspök, az MTA tagja. 1900. szept.-től párhuzamosan tanult a kolozsvári Református Teológiai Akadémián és a tudományegyetem bölcsészettudományi karán. 1903–1905 kolozsvári segédlelkész és püspöki titkár. A berlini egyetem hallgatója (1905–1906), hazatérte után

segédlelkész Bánffyhunyardon. A kolozsvári egyetemen doktorált és a Sárospataki Teológiai Akadémián magántanárrá képesítették (1907). A Kolozsvári Teológiai Akadémia gyakorlati teológiai tanszékének tanára (1907–1921), 1914–1918 között szerkeszti a Protestáns Szemle c. lapot. 1921-ben a Budapest Kálvin téri Egyházközség meghívta lelkipásztorának, s ugyanakkor a Dunamelléki Református Egyházkerület püspökévé választották. E minőségében lett a felsőház tagja (1927–44). 1937–40-ben az MTA másodelnöke. A püspöki tisztségéről lemondott (1948. máj.), lelkészi állásából 1953. márc. 1-én nyugalomba vonult. – A két világháború közötti időszakban a Magyarországi Református Egyház jelentős vezető személyisége volt. Megjelent számos tanulmánya, irodalmi cikke, igehirdetése, részben az általa szerkesztett, részben más lapokban és folyóiratokban, gyűjteményes kötetekben. Makkai Sándorral és Imre Lajossal Kolozsvárott Az Út c. gyakorlati teológiai folyóirat (1915–18), valamint a Református Szemle (1918–21) c. folyóiratot szerkesztette. Újjászervezte a Magyarországi Protestáns Irodalmi Társaságot (1924), amelynek ügyvezető elnöke lett s főszerkesztője a társaság újra induló lapjának a Protestáns Szemlének. Muraközy Gyulával megalapította a Református Élet (1934–45). Sebestyén Jenővel a Magyar Kálvinizmus (1934–38) c. lapokat. Átdolgozta Károli Gáspár bibliafordításának újszövetségi részét (Ligonier, USA, 1971, a Gedeon Társaság Bibliája).

Főbb művei: Schopenhauer aesthetikája (Bp. 1907); Böhm Károly értékelmélete, különös tekintettel aesthetikai alapelveire (Bp. 1913); Látások könyve (Bp. 1917); Gondolatok (Bp. 1922); Orgonazúgás (Bp. 1923); Az emberélet útjának felén (Kolozsvár 1924); Hazafelé (Bp. 1925); A halál árnyékában (Bp. 1927); Tudom, kinek hittem (Bp. 1927); A Táborhegy ormán (Kolozsvár 1928); Alfa és Ómega (I–II., Bp. 1933); Legyen világosság (I–III., Bp. 1938); Isten rostájában (I–III., Bp. 1941); Korbán (I–II., Bp. 1942)

Ravasz László püspök

Álljon itt egy írás Ravasz Lászlótól, ami jellemzi tiszta, elkötelezett gondolkodását.

„Nem lesz érdektelen talán, ha [...] közlöm annak a levélnek az eszmemenetét, amellyel a kolozsvári Unió Páholyból 1917. február 8-án kiléptem.

Köztudomású dolog, legalább szabadkőműves pályám alatt többször volt alkalmam nekem is a testvérek helyeslése mellett megállapítani, hogy a magyar szabadkőművességben az alapgondolatok egysége mellett a harc módszerére és a szabadkőművesi életfelfogás világnézeti alapjaira nézve két irányzat áll szemben egymással.

Egyik a régi nemesi örökség, mely a tiszta emberinek szabad kifejezését célozza, s elsősorban önmagunk és az emberi társadalom megújulásáért küzd. Még ma is ez a felfogás a magyar szabadkőművesség hivatalos felfogása, amennyiben ez jut kifejezésre alaptörvényeinkben, szertartásainkban, életünk ünnepélyes és állandó

megnyilatkozásaiban. Ez a felfogás teljes türelmet tanúsít minden bölcsészeti, vagy vallásos világnézet iránt s egyiket sem akarja megkötni mindaddig, míg teljes őszinteséggel és teljes erővel az emberi továbbfejlődésnek, mint egyetemes értékgyarapodásnak szolgálatában áll; viszont annyira értékeli és támogatja mindeniket, amennyi jóakaratot és becsületes munkát tanúsít az emberi méltóság örök javainak kifejlesztésében. Jólesik bizonyosságot tennem arról, hogy a kolozsvári Unió Páholy kebelében a vezető egyéniségek magas és tiszta gondolkodása következtében mindig ez a felfogás volt az uralkodó.

A másik, nem hivatalos, de elég tekintélyes rész által képviselt felfogás a szabadkőművességet egy olyan szervezetnek tekinti, amelynek megvan a maga dogmatikai egysége az ateizmusban, adva van filozófiai alapja a materializmusban, ennél fogva első feladata a vallásos ideológiák elleni küzdelem és az etikai relativizmus gyakorlati propagálása, aminek első lépése összes történeti javainknak kimozdítása és lejáratása. Miért, miért nem, de tény, hogy míg az első a páholyok csendes mélyein az önzetlen és névtelen alkotások rejtelmesen születő áldásaiban nyilvánul, a másik a sajtó és az irodalmi propaganda lármás harcaiban érvényesül és úgy jelenik meg a nyilvánosság előtt, mint az igazi szabadkőművesség olyan egyetlen és egyetemes formája, amelytől eltérni gyávaság, vagy gyanús elhajlás.

Ha életem továbbra is azokban a keretekben folyt volna le, amelyek között szabadkőművességem elején indult s haladt egészen az utolsó pár évig, helyzetem és gondolkodásom pontosan kijelölte volna az egyedüli helyes irányt: küzdeni a szabadkőművesség kebelében a szabadkőművesség alkotmányos eszközeivel az ősi, helyes irány feltétlen diadaláért.

De az emberi életet irányító belső kényszerűség világnézetek küzdőterének kellős közepébe állított, ahol a nyilvánosság előtt a publicisztika fegyverével meg kell

vívnom a harcot eszményeim és meggyőződéseim igazságai mellett.

Ebben a harcban én, aki nemcsak hivatásomnál fogva, hanem legbelsőbb meggyőződéseim és boldog tapasztalásom alapján egy vallásos világnézetnek a hitvallója és harcosa vagyok: élesen szembekerültem az új szabadkőművesség bölcsészeti, vallásos, erkölcsi és társadalompolitikai értékítéleteivel. Így mindinkább kétségtelenné vált, hogy nem maradhatok titokban tagja egy olyan szövetségnek, amelynek a közvélemény előtt jelentkező nyilvánulását nyíltan és határozottan támadom.

Ezért kérem elbocsátásomat... Életem nyárelőjének sok szép ígérete, meleg hangulata ott született, szűkös lelki termésnek egy pár gazdagabb kalásza ott szökkent szárba, fáj tehát válnom attól a körtől, ahol olyan sokáig otthon éreztem magam.”

Ezt a levelet nem olvasták fel a páholyok és körök pléniumai előtt, amint kellett volna, mert féltek, hogy nagyon sok kilépés következik utána.

(Ravasz László: Emlékezéseim, Kiadja a Református Egyház Zsinati Irodájának Sajtóosztálya, Budapest, 1992, 200-201. oldal)

Kalotaszegi táj

Reményik Sándor

"Amiként mi is megbocsátunk"

Amiként én is megbocsátok
Amikor eljutok odáig,
Az imádságban meg-megállok.
Én megbocsátok?
Azoknak, kik vétettek ellenem?
De nekem nincs mit megbocsátanom,
Mert ellenem nem vétett senkisé.
Ember nem ütött se tettel, se szóval,
Akik az úton szembejöttek velem:
Áldva jöttek és simogatva jöttek,
És roskadásig megterhelve jöttek
Számomra tartogatott ezerjővel.
Ember nem ütött se tettel, se szóval,
Csak vigasztalt, csak dicsért, szeretett,
Isten engem az embereken át

Jaj, nagyon-nagyon elkényeztetett.
Engem az Isten önmagammal vert meg:
Tűzostort font a gondolataimból
S minden idegszálamból kancsukát,
Hogy verje, verje, verje és gyötörje,
És méltón meggyötörni mégse tudja
A lelkem soha, soha önmagát.
Engem az Isten önmagammal vert meg,
Tűzostort font a gondolataimból
S minden idegszálamból kancsukát.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged” (János 17:3.)

**Pesterzsébet,
Takaró Tamás, esperes**

2007-07-22

AZ ELHÍVÁSRÓL

Alapige: Márk 3; 13-15 János 4; 14

„Azután (Jézus) felméne a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar vala; és hozzá menének. És választá tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni, És hatalmuk legyen a

betegeket gyógyítani és az ördögöket kiűzni.”

„Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.”

A keresztyén életnek, a létezésnek, továbbélésnek, a keresztyénség megmaradásának és szolgálatának a titkáról szeretnék valamit elmondani, amit talán két vagy három héttel ezelőtt egy igehirdetésem kezdetén már érintettem. Nem azokról az evidenciákról szeretnék szólni például hogy az egyház a gyülekezetekben él, hogy ez lenne a titka. Vagy nem arról hogy az iskola, a keresztyén iskola az egyház veteményeskertje. Nem erről. És nem is arról az evidenciáról hogy az egyház látható, kinyújtott keze a diakónia, vagy más néven a szeretetszolgálat. Ezek mind igazságok, napnál világosabb, egyértelmű igazságok. Az egyház a maga történelme során ennek a tudatában élt és él, hogy a gyülekezeteink döntően fontosak, mert az egyház a gyülekezetekben éli meg a létezését. Hogy az egyházi iskolák, a missziója szempontjából rendkívül fontosak, és hogy az egyház láthatósága a világ számára az pedig a diakóniájában, a szeretetszolgálatában realizálódik.

Ennek az egyháznak a maga csodálatos munkájában, szolgálatában mi is részesek vagyunk, méghozzá a Pesterzsébet Központi Református gyülekezet életével. Mi is részesei vagyunk. Ebben a mi gyülekezetünkben ahol ígét hallgatunk, ahol anyagi lehetőségeinkkel segítjük a gyülekezet életét, hiszen nem győzöm elégszer elmondani hogy ezt az egyházközséget ti tartjátok fenn, nem az állam. Soha nem az tartotta fenn! Soha! Csak ti! És

a lehetőségeinkkel segítjük az egyházi iskolákat. És én nagyon boldogan látom azt amikor a diakóniát is a gyülekezeten belül, a szeretetszolgálatot sokan megélik egymás felé. Kicsi, apró, figyelmes mozdulatokkal, mások egész komoly, terheket magukra vállalva teszik ezt.

Azt látjuk kedves testvérek, hogy a gyülekezet hitbeli élete, összetétele rendkívül vegyes. Vannak olyanok akik egy kicsit ránk figyelnek, egy kicsit körülnéznek és aztán elmennek. Vannak akik elindulnak a gyülekezetünkbe, megmozdul a szívük, látható módon megérinti őket Isten, aztán végül mégis elfordulnak és csak az élő Isten tudja meddig nem is keresik Istent. Aztán látunk olyanokat akik kitartóan, nagy hűséggel mennek, aztán végül néhány év alatt belefáradnak és itthagyják a gyülekezetet. És vannak a gyülekezetben megfáradók akikkel Istennek mégis mindig van újra lehetősége mindent előről kezdeni. Ezek az élő hitre jutottak, a megtért emberek. Azok is megfáradnak, de Istennek van lehetősége ezekkel, de csak ezekkel, a megfáradókkal újrakezdeni. Mert már hit által Jézuséi.

Szóval nagyon sokfélék vagyunk mi hit dolgában. De ugyanígy a szolgálat dolgában is testvérek, ezen a gyülekezeten belül is nagyon sokfélék vagyunk. Vannak olyanok akik csak élvezői a templomnak és a gyülekezetnek, hosszú-hosszú idők óta. És ha rajtuk múlna a gyülekezetünk életében bárminek a megmozdulása, akkor soha semmi meg nem mozdulna. Van olyan aki elmegy az elsodort szék mellett, és azt a picit mozdulatot sem teszi meg hogy helyrehúzza azt. Milyen jó lenne ha a kertjeinkből ide minden vasárnap kerülne virág! Milyen kicsi mozdulat! Nem csak akkor ha szombaton esküvő volt, mint most. Vannak olyan nagyon szemérmesek, akik a legapróbb mozdulatot sem csinálják meg a gyülekezetben és a gyülekezetért. Drága fiataljaink elsétálnak a lassan a kövek közt is bokáig, majd térdig érő gyomok mellett. Hát majd valaki megcsinálja! Hányszor előfordul

testvérek, hogy beülnek közénk keresztelősök, temetősök és ugyan van vagy ötven-hatvan Énekeskönyv a templomunkban, oly szemérmesen még ennyit sem tenni hogy felállok és odatenném a kezébe. Nem baj ha nem kell neki! Nem baj ha azt mondja nem akar énekelni. De a gesztus!

Szóval szolgálat dolgában is nagyon különbözőek vagyunk. Hála Istennek vannak ebben a gyülekezetben csodálatos, hűséggel szolgáló életek. Akik meg nem szűnnek imádkozni értetek meg értem. Vannak rendszeres igeszolgálók. Vannak olyanok akik járkák a gyülekezet tagjait, látogatnak. Mások a határon túli magyar testvérek gondjait hordozzák. Olyan jó amikor a gyülekezet tele van apró szolgálatokra mindig kész testvérekkel! Ebben ne legyünk szemérmesek! Majd úgyis megteszi valaki más! Hányszor van hogy úgy megyünk ki a templomból testvérek, hogy itt maradnak a földre ledobott cukros papírok, a véletlenül kiesett papír zsebkendők. Csak egy picit mozdulat! Egy kicsi mozdulat!

Kedves testvérek! A dolgok legmélyén húzódik, a jelenségek legmélyén húzódik valami ami az egyház életében a legfontosabb és a legfontosabb kérdés. És erről akarok szólni előttetek. Tudniillik semmi nincs véletlenül! A hitbeli állapotunk sincs véletlenül, és az egyházért, benne a gyülekezetünkért végzett szolgálataink, vagy azok hiánya sincs véletlenül. Az egyházunk teherhordozásából való részvétel, vagy annak teljes hiánya sincs véletlenül. Ezek mögött van valami, ami az egyház leglényegére utal.

És mielőtt kimondanám ezt a leglényegyet, szeretnék emlékeztetni bennötöket arra ahonnan egyetlen egy igeverset olvastam, a samáriai asszony történetéből. Aki összetalálkozva Jézussal elkezdene ott a kútnál vízzel beszélni. Egyszer csak Jézus

megfordítja a beszélgetést és azt mondja: Te asszony! Én olyan vizet is tudok adni, amely ha egyszer beléd kerül, attól kezdve megnyílnak belőled az élő víznek folyamai. És aki veled találkozik, az velem találkozik. Aki veled találkozik az megérez valamit a menny, az Isten világából. Aki attól kezdve veled találkozik valami áldást nyer, azzal valami jó történik!

Erről fogok ma beszélni hogy mi az a valami. Élő víznek folyamai kezdenek ömleni majd belőled. Lesz belőled egy kútforrás, és attól kezdve jön belőled valami ami természetnél fogva nincs benned. Ez az egyház életéi, ez a valami. Ez határozza meg hogy van-e szemünk látni egymást, van-e kezünk tenni egymásért, hogy hitben hol tartunk. Hogy mennyire számíthat Isten ránk. Hogy mit teszünk ezért a csodálatos dologért amit keresztyénségnek nevezünk. Mi lenne vele ha rajtam múlna a holnapja? Azt mondja Jézus itt ennek az asszonynak hogy születetten elapadt források vannak bennünk lelki értelemben. És ahhoz hogy ezek az elapadt források felfakadjanak, és így mondja Jézus „és élő víz jöjjön elő belőlünk”, ahhoz kell valaminek történni. Ez az egyház titka, ez a valami.

Különböző elszáradt forrású emberek vagyunk születetten, mindnyájan. Nem jönnek belőlünk, élő, megtartó, gyógyító, áldást hozó, segítő erők. Nem jönnek. Ahhoz kell történni bennünk valaminek. Ahogy megtörtént ezzel a samáriai asszonnyal aki elapadt forrásokkal ment Jézushoz, csak úgy sima vízzel. És a vége az lett hogy hazament és élő víznek folyamai ömlöttek belőle. És az a város ahol élt, amelyik megvetette mint parázna nőt, mert az volt, hinni kezdett neki. És elindultak a városból az emberek ki a kúthoz, Jézushoz. Valami elkezdett ebből az asszonyból felfakadni, ami addig elszáradtan volt benne. Ez az egyház titka, ez a valami. Felfakad-e.

Ha nem akkor lehetünk nagyon tisztességes édesapák, édesanyák, nagyapák, férfiak és nők, de Isten ennél többet akar velünk, Isten drágakincseket helyezett el bennünk, és

szeretne segíteni hogy elapadt forrásaink megnyíljanak. Ez történt Péterrel és Jánossal az első Pünkösdkor. Ha ezek nem fakadnak fel ezek a források testvérek, akkor lelki értelemben elszáradt emberek vagyunk, és akik érintgetik az életünket, azok nem kapnak élő vizet, életnek vizét. Nem kapnak.

Mi ez a titok? Ez a legdöntőbb kérdés. Egyszerűen így fogalmazom: Jézus elhívása, és az arra adott válaszem. Mert kedves testvérek az egyház élete kétezer év óta az elhívottak életén megy tovább. Az elapadt forrásúakon nem, akármennyi időt is töltenek a templomban. Vagy mondjanak bármit az Istenről, vagy gondoljanak bármit magukról. Az egyház azért él kétezer év óta, mert vannak akikben felfakadhat az élő víz és továbbmehet éltetőn. Ez élteti az egyházat.

És e mögött egyetlen egy dolog van, az elhívás, hogy Jézus hívása eljutott-e hozzám és mit válaszoltam rá. És testvérek, nincs általános elhívás, csak személyes. Hogy értsétek jól, ez olyan mintha én most innen lesznék, és azt mondanám: Te légy szíves gyere velem! És visszanéztek rám: Kihez tetszett szólni? Nincs általános elhívás, csak személyes. Jézus felment a hegyre, aztán egyenként, név szerint a nagy tömegből elkezdett kihívni embereket: „Péter!” „János!” „Tamás!” És ugyanígy van az Ószövetségben. Isten azt mondja Ábrahámnak hogy: „Ábrahám gyere!” Jákóbnak: „Gyere!” Mózesnek: „Gyere!” Soha nem általában mondja, hanem néven nevezi és mindig egyenként nevezi. Nincs általános hívás, nincs olyan hogy ülök egy templom közösségében és én is bizonyára azok közé tartozom. Igen, általánosságban igen. De az elhívás testvérek, csak személyes lehet! Jézus ma is azt mondja hogy: „Péter!”

„Júlia!” „Sándor!” „Dezső!” „Márk! Kövess engem!”

A keresztyén élet középpontja ez hogy elhívasson egyszer az Isten és én ezt meghalljam. Csak érintem, nem fogok belemenni, de azt látjuk hogy az evangélium elindulása, majd terjedése sokféle gellert kapott. Például amikor eljut az evangélium Görögországba, ott a filozófia ad neki egy gellert, amikor eljut Európába, itt az intellektus és a kultúra ad neki egy gellert, amikor eljut Amerikába, ott a pénz ad neki egy gellert.

A Biblia egyértelmű tanítása az testvérek, hogy az elhívás személyes: Jézus hív. Ahogy énekeltük. Onnan jössz rá hogy most veled van dolga, hogy ez az elhívás hihetetlenül bensőséges. Az egész bensődet érintően bensőséges. Megrendítő is, csodálatos is, és felejthetetlen.

Aztán testvérek ennek az elhívásnak van egy közege. Jézus soha nem az én elképzelt dolgaimhoz hív, hanem Isten országába. Sokan megcsúsznak itt, ragaszkodnak a maguk dolgaihoz, ragaszkodnak a maguk gondolataihoz, és úgy gondolják hogy a maguk gondolatai közé be lehet préselni valahogy majd Isten gondolatát. Nem megy! Nem lehet! Aki úgy gondolja ezt az egészet úgy kell kezelnie hogy én vagyok aki vagyok, maradok aki maradok, legfeljebb egy kicsit még keresztyén is leszek, de egyébként menjen minden tovább úgy ahogy eddig ment. Azzal és abban semmi nem történhet.

Amikor Jézus hív akkor Isten uralmába hív, a maga világába. Ezért mondatja velünk Jézus az Úri imában: „Legyen meg a Te akaratod Uram!” Ugye milyen könnyen kimondjuk! Hol valósul meg? Melyik napon? Miben? „Legyen meg a Te akaratod!” Nem a magunk elgondolásaihoz hív, hanem Isten királyi uralmába ahol úgy igaz ahogy Jézus a Gecsemáné kertjében elmondta készülve a halálra: „Mindazonáltal ne úgy legyen Atyám ahogy én akarom, hanem ahogy Te akarod!”

Aztán ha elhangzik a hívás, amelyik személyes, kihív a magaméból és Isten országába hív, akkor az választ vár. Egyetlen választ ismer Isten, az engedelmisséget. A többi nem válasz. Kevés kimondani hogy: Igen. Ezért beszél Jézus egy példázatban arról: Az egyik fiú azt mondja atyjának megyek, de nem megy. A másik azt mondja nem megyek, de megy. Vajon melyik a különb fiú? Mi az Istennel való dolgainkat szeretnénk elintézni a szó szintjén, pedig csak egyféleképpen lehet, az engedelmisség szintjén. Az engedelmisség testvérek ugyanis több mint a fellelkesült igen. Azt látjuk hogy sokan fellelkesülnek itt. Az engedelmisség több mint fellelkesült igen Isten szavára. Az engedelmisség elköteleződés bennem. Gyönyörű magyar szó! Elkötelezem magam, odakötöm kötéllal. Az engedelmisség Jézus hívására azt jelenti hogy elkötelezem magam Neki. Olyan sokan várják akik belépnek egy-egy templom egy-egy gyülekezet otthonába, csendességébe hogy Isten megáldja őket. Nagyon örülök neki! Ilyen vágygal kell ide jönni. Ezt az imádságot kell tudni mondani. De kedves testvérek! Az áldásokhoz szükség van az engedelmisségre.

Tegnap egy kedves összejövetelem lehettem jelen, ahol egy fiatal asszony csodálatos dolgot mondott el arról, hogyan tapasztalta meg azt életének egy keserves, nehéz, megrázó, válságos, mély pontján, amikor tette volna úgy mint mindenki más, hogy elégtételt vegyen. Isten ígéje azt mondta hogy nem teheted. És így mondta: „Háromszor is elolvastam a Bibliámból.” Pedig amit meg kellett volna tennie az az, hogy ami tönkretette, az megszűnjön. És engedett az Istennek. És áldások kezdtek elárasztani az életét. Testvérek! Aki áldásokra vár az tanulja meg hogy Isten

áldásai engedelmisséghez vannak kötve, nem föllelkesült igenekhez. Várod Isten áldását? Engedelmeskedj neki bármiben!

Aztán az értékek felszabadulásához engedelmisség kell. Egy csomó ember azt hiszi magáról, az előbb felsoroltam hogy szemérmesen a legkisebbet sem teszi meg, azt hiszi magáról hogy ő kicsi is, kevés is. Gondolatok már arra hogy milyen tizenkettőt választott ki Jézus magának? Bocsánat hogy így mondom: silányabb emberek voltak mind nálunknál. Úgy se tudtak beszélni mint mi. És mégis. Egy világot formált át velük Jézus. Az értékeink, amiket Isten nekünk adott, belénk teremtett nem tudnak felszabadulni. Nem Isten adott keveset, én vagyok engedetlen. Az a sok csodálatos érték amivel Isten megajándékozott ott van benned. Nem tud felszabadulni, nem tud hasznosulni, pedig ott van. Csak engedelmisség által.

És ahol volt elhívás testvérek, ott megkezdődik az élet teljes átformálódása. Így lesz Saulból Pál, Istvánból vértanú és bármelyik hitetlenből hívő, Isten gyermeke. Befejezem. Szóval úgy van ez, ez az egész elhívás, hogy hallgatod Jézust, aztán nézed, aztán csodáld, aztán gyönyörködjél benne, aztán csendesedj el vele együtt, és majd Ő a legalkalmasabb pillanatban azt mondja: „Gyere és kövess engem!” és élő víznek folyamai kezdenek kiáradni belőled.

Bárcsak megkívnád, kérnéd, és engednél ha meghallod Jézus hívását, hogy egy újabb, áldások kútfeje legyen ebben a világban, ebben a gyülekezetben, az otthonodban. Oly nagy szükség van rá! Te, áldások kútfeje, akiből áradnak Isten erői. Kívánod?

Ámen!

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

Hétfő 18.30 fiatal felnőttek bibliaórája hónap
2. és 4. hétfőjén

Kedd 10.00 asszonyok bibliaórája
Kedd 18.00 férfiak bibliaórája hónap 1.
és 3. keddjén
Szerda 19.00 énekkari próba
Csütörtök 10.00 gyülekezeti bibliaóra
Csütörtök 18.00 kisifi bibliaórája
Péntek 18.00 nagyifi bibliaórája

Vasárnap 10.00 felnőtt- és gyermek
istentisztelet, illetve
gyermekmegőrzés

A koltói templom a Pesterzsébet Központi Református Gyülekezettől 1942-ben ajándékba kapott zászlóval, melynek felirata:

„Így volt, így lesz”

(A zászlón a zöld rész úgy kifakult a több évtizedes rejtegetés idején, hogy a restaurálás után sem nyerte vissza eredeti, élénk színét)

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.
Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor